

„Sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat”

Versete călăuzitoare: 1 Petru 4.7,8

1 Petru 4.7,8: Dar sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat: deci fiți cumpătați și treji pentru rugăciune; dar având întâi de toate dragoste fierbinte între voi, pentru că dragostea acoperă o mulțime de păcate.

Lucrurile nu vor continua întotdeauna ca înainte

Primii creștini știau: lucrurile din jurul nostru sunt nestatornice și trecătoare, iar sfârșitul este aproape. Suntem noi la fel de conștienți de acest lucru ca acei credincioși? Poate că ne gândim la acest lucru la sfârșitul anului; dar, trăim cu adevărat în fiecare zi cu gândul că totul se îndreaptă cu repeziciune într-acolo, că Domnul va interveni cu putere pentru a instaura Împărăția Sa?

Noi știm că Domnul va veni. Cunoaștem această învățătură din Sfânta Scriptură, și ea apare frecvent în conversații și în slujirea Cuvântului. Și totuși, cumva, ne bazăm pe faptul că „toate rămân așa cum erau de la începutul creației” (2 Petru 3.4). Ca urmare, încetăm să mai așteptăm venirea Domnului și Mântuitorului nostru; ne pierdem caracterul nostru de pelerini și preluăm caracterul acestei lumi în care trăim. Probabil că puțini sunt cei care ar contesta acest lucru, pentru că peste tot se văd creștini care se străduiesc să avanseze și să se dezvolte, să dobândească bunuri și să fie recunoscuți în această lume. Ca urmare, chiar și printre creștini, nu mai este considerat rușinos să fii lumesc. Când ne gândim la modul în care creștinii din timpul de la începutul creștinismului au gândit despre acest lucru și la modul în care și-au trăit viața, ne putem da seama că, în realitate, noi am deviat deja.

Îndemnul lui Petru

Într-adevăr, Petru le scrie celor „care trăiesc ca străini, în împrăștiate” (1 Petru 1.1), adică iudeilor credincioși care erau împrăștiați în diferite provincii din Asia Mică. Dar ei erau creștini, iar circumstanțele în care trăiau - faptul că au trăit în împrăștiate - ajută la ilustrarea celor două caracteristici comune tuturor creștinilor: să fie străini și pelerini (vezi 1 Petru 2.11). Acești iudei credincioși erau străini pentru că, la fel ca noi, „nu aveau aici o cetate care rămâne” (Evrei 13.14), căci patria lor era în ceruri; și erau pelerini pentru că erau în drum spre patria care îi aștepta și în care Domnul îi va introduce la venirea Sa [compară cu Ioan 14.2,3]. Deci, atâta timp cât trăiau ca pelerini și străini în această lume, era o încurajare pentru ei faptul că Petru le amintea că sfârșitul tuturor lucrurilor era aproape. Aceasta i-a ajutat să „își încingă coapsele minții, să fie treji și să-și pună toată nădejdea în harul care le va fi adus la arătarea lui Isus Hristos” (1 Petru 1.13).

1 Petru 4.7,8

Petru vorbește și în a doua sa scrisoare despre venirea Zilei Domnului. În acea zi, „cerurile vor trece cu vuit mare, iar elementele, arzând cu căldură, vor fi descompuse, și pământul și lucrările de pe el vor fi arse” (2 Petru 3.10). Având în vedere acest lucru, el îi îndeamnă cu mare seriozitate: „Toate acestea deci urmând să fie descompuse, ce fel de oameni trebuie să fiți voi, în purtare sfântă și evlavie!” (2 Petru 3.11).

Îndemnul lui Pavel

Același gând este exprimat foarte clar în epistola către Evrei: sistemul actual de lucruri nu va continua. Aici, acest gând este mai mult în contrast cu Hristos cel neschimbător, dar el este totuși prezent și este clar și răspicat pentru destinatarii scrisorii: „*Ele* vor pieri, dar *Tu* rămâi; și toate se vor învechi ca o haină și le vei face sul ca pe un veșmânt și vor fi schimbate; dar *Tu* ești Același, și anii Tăi nu se vor sfârși” (Evrei 1.11,12). Iar în alt loc, apostolul scrie: „Aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați făcut voia lui Dumnezeu, să primiți promisiunea. Pentru că încă puțin, foarte puțin și Cel care vine va veni și nu va întârzia” (Evrei 10.36,37); și din nou le amintește promisiunea lui Dumnezeu: „Încă o dată voi clătina nu numai pământul, ci și cerul” (Evrei 12.26; Hagai 2.6).

Realmente, nu există aproape nicio epistolă în care Pavel să nu ne amintească faptul că Domnul nostru vine foarte curând, pentru ca să pregătească revărsarea mâniei care va veni asupra acestei lumi sărmâne [compară cu Apocalipsa 6.16,17].

Îndemnul lui Ioan

Deja atunci erau „zilele de pe urmă” și de aceea Ioan poate scrie: „Copii, este ceasul din urmă” (1 Ioan 2.18). Ioan folosește cuvântul „ceasul”, chiar dacă probabil se referă la o perioadă de timp; totuși, arată lumina în care vedea ziua în care trăia.

Fie că este vorba de Petru, Pavel sau Ioan, mărturia este aceeași: sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Dacă nu suntem convinși de acest lucru și gândim altfel, și dacă viața noastră și comportamentul nostru nu sunt ghidate de faptul că sfârșitul vine curând, atunci nu avem aceleași gânduri ca și Duhul lui Dumnezeu în această privință.

Influența morală asupra sufletului nostru

Cumpătarea

Dar dacă am recunoscut toate acestea, ce influență morală ar trebui să aibă acest lucru asupra sufletului nostru? Pentru a afla răspunsul, vrem să rămânem la pasajul din Scriptură menționat la început. Acolo Petru spune: „fiți cumpătați și treji pentru rugăciune” sau, cum ar trebui să se citească corect: „pentru rugăciuni” (1 Petru 4.7).

1 Petru 4.7,8

Prin „cumpătare” se înțelege o liniște și o seriozitate în mintea noastră. Acesta este sentimentul pe care Duhul lui Dumnezeu îl produce în cineva, atunci când își dă seama de caracterul sfârșitului care se apropie al tuturor lucrurilor. Pe de altă parte, această „cumpătare” înseamnă că cineva nu se lasă influențat de toate înșelăciunile și seducțiile lumii din jurul său. De aceea el nu va fi ușuratic. În afară de aceasta, el își va duce viața cu smerenie și respect înaintea lui Dumnezeu, pentru că știe că timpul rămas este scurt și că va veni judecata.

Rugăciunea

În acest context, ne putem gândi și la cuvintele Domnului Isus adresate ucenicilor Săi: „Fiți atenți la voi înșivă, ca nu cumva inimile voastre să fie împovărate de mâncare și de băutură și de îngrijorările vieții, și ziua aceea să vină peste voi pe neașteptate ... Vegheați deci, rugându-vă în orice timp, ca să fiți socotiți vrednici să scăpați de toate acestea care vor avea loc și să stați înaintea Fiului Omului” (Luca 21.34-36).

Să observăm: Domnul, ca și Petru, îi cheamă pe ucenicii Săi la rugăciune stăruitoare. În cazul lui Petru, este vorba de „rugăciuni”. Acest lucru arată fără îndoială că el se referă la rugăciunile comune ale credincioșilor. Cât de mult trebuie să ne amintim de îndemnul său! Oricât de valoroase ar fi învățătura sau îndemnul la locul lor, dacă ne-am gândi la „sfârșitul tuturor lucrurilor”, am simți rugăciunile mai potrivite. Ar fi ca și cum sfârșitul vieții ar fi înaintea noastră; și cu atât mai mult va fi așa, cu cât ne gândim că într-o zi „toate lucrurile se vor descompune” (2 Petru 3.10,11).

Cum este la noi? Acordăm suficientă atenție rugăciunii? Ne concentrăm atenția asupra fiecărui obstacol care încearcă să ne împiedice să ne adunăm pentru rugăciune și luăm seama ca să folosim orice ocazie pentru a ne revărsa inimile împreună înaintea lui Dumnezeu?

Dragostea pentru frați și surori

Apostolul mai subliniază ceva: „Având întâi de toate dragoste fierbinte între voi, pentru că dragostea acoperă o mulțime de păcate” (1 Petru 4.8). Din acest îndemn reiese clar că Petru se referă la credincioși în relația lor unii cu alții; el îi vede ca pe o mulțime chemată *afară din lume* [compară cu Galateni 1.4] și nu *din lume*, așa cum nici Cristos nu a fost *din lume* [compară cu Ioan 17.16].

Petru nu este singurul care îi îndeamnă pe credincioși să se iubească unii pe alții. De asemenea, Domnul le-a poruncit ucenicilor Săi, înainte de a pleca, să se iubească unii pe alții așa cum i-a iubit El: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. ... Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu” (Ioan 13.34; 15.12).

În afară de aceasta, apostolul dorește ca ei să se caracterizeze mai ales prin „dragoste fierbinte”¹ unii față de alții. Petru, deci, ca și Ioan, își amintea foarte bine îndemnurile pe care Domnul le adresase ucenicilor Săi înainte de a merge la Tatăl; și, de asemenea, trăia în ele. Și acum a fost condus de Duhul Sfânt să le scrie celor care erau în pelerinaj împreună cu el și să le pună pe inimă în vederea sfârșitului tuturor lucrurilor.

Și de ce ar trebui să se iubească unul pe altul în felul acesta? Pentru că, așa cum spune Petru, „dragostea acoperă o mulțime de păcate”. Dragostea lui Dumnezeu a acoperit multitudinea păcatelor noastre și aceeași dragoste, care lucrează prin noi în puterea Duhului Sfânt, va acoperi păcatele fraților noștri și surorilor noastre. Când nu ne iubim frații și surorile și inimile noastre se răcesc, devenim suspicioși, aspri și cicălitori și, ca urmare, apar „invidia și cearta, dezbinarea și orice faptă rea” (Iacov 3.16). În schimb, însă, ar trebui să avem o dragoste „care nu este iute la mânie, nu socotește răul, ... suportă toate, crede toate, speră toate, rabdă toate” (1 Corinteni 13.5-7).

Așadar, să punem la inimă acest îndemn al apostolului, pentru ca să fim marcați de această „dragoste fierbinte” și prin aceasta să ne străduim să fim mereu uniți în cercul comunității noastre. Acest lucru este deosebit de necesar acum, când atât de multe semne prevestitoare devin vizibile din toate părțile, că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape.

Titlul original: „The End of All Things is at Hand”
din *The Christian's Friend and Instructor*, Anul 25, 1898, pag. 309–314

---

¹ Remarca traducătorului: alții traduc prin „dragoste permanentă” (traducerea Elberfelder revizuită), „dragoste cordială” (Menge, Schlachter 2000). Biblia King-James, pe care o folosește Dennett, are: *fervent* = „fervent”, „zelos”, „înfocare”, „pasiune”.